

сѣбора на вселенскыѣ патріарси и Българскы митрополиты. Като приелъ патріаршескы права ⁽³³⁾ въ 1234 год., вѣроятно вече въ преминѣла вѣзрость, Іоакимъ не оставилъ подиря си никаквы особенны паметници на своитѣ дѣйствія, освѣнь едно име. Извѣстна є само годината на неговото избиранье и годината на смърта му, записаны и отнесены отъ Акрополита во времето, когато (1237) Іоаннъ Асѣнь обсаждалъ града Цурулумъ, сега Чорла.

Слѣдъ Іоакима дохожда *Василій* (1237), за когото са знае, че при него были принесены въ Търново мощитѣ на св. Петка (Параскева) изъ Епивать ⁽³⁴⁾. Неговото святителство не было дълголѣтно. защото 1240 г., въ житіето на преподобнаго Савва Сръбскый, срѣщамы името на третій по Синодика патріархъ Търновскый, *Іоакимъ II*. — Тѣзи трима патріарси принадлежжтъ собствено на Иванъ-Асѣневото време. Самый паметникъ на тѣхното святителство сж митрополитѣ българскы и имената на митрополытѣ, които сж ги управляли.

« *Игнатій*, четвъртый българскый патріархъ, оставилъ подиря си нѣкъкъ повечко въспоминанія отъ своитѣ предшественници. Времето на неговото святителство е познато отъ приложенія българскый изводъ (рецензія) на едно Евангеліе съ тѣзи думы: *въ лѣто 6781 (= 1273) прьвенствующу*

(33) По случай свадбата на Асѣневата дѣщеря Елена съ Ватацова сынъ Тодора-Ласкаря, и Търновскый епископъ, който са намѣрвалъ до тогизъ (1234) подѣ властыта на *Първа Юстиніана*, получилъ самовластіе на *всегда* (българскѣ) въ силата на отколѣшното имъ народно родство (т. е. като Българи сѣверны-българскы и Южны-Македонскы). Nic Greco. Т. I; p. 29—30.

(24) *Ἐπιβάτος*, на картытѣ Пиватосъ, между Селиврія и Цариградъ, по турскы *Боядосъ*.